

УКРАЇНСЬКА ГІМНАСІЯ

ЮЛІАНІС СОЮЗ УКРАЇНІВ "УКРАЇНІВ" БРИТАНІї

UKRAINIAN THOUGHT
A bulletin of Ukrainians in Great Britain.

ЧИСЛО 8/26. РІК III.

ЛОНДОН, ДНЯ 31. ТРАВНЯ 1947.

ЦІНА 6 ПЕНСІВ.

ВСЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД
СТОЮТЬ СВОГОДНІ ПЕРЕД ТВОЮ
МОГИЛОЮ І ВІДЛАГАЮТЬ ГЛІМО-
КИЙ ПОКЛІН ТВОЮ ДОЛЮ
З МАГАННЮ, ТВОІЙ
ЖЕРТВІ.

ВСЯ УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ
СТОЮТЬ ГОРДО Й ТВЕРДО НА
СТАНОВИЩАХ ЗДОВУТИХ ТВОЮ
ПОСВЯТОЮ І ТЕР-
ПІННЯМ.

ВСЯ УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ
ВІДЛАГАЮТЬ СВОЮ ДОЛЮ
МАСТАТОВІ - МАСТАТО
ВІЧНОГО ЖИ-
ТТЯ ТВОГО БЕЗ-

СМЕРТНОГО ДУХА.
КОЛИ ЗАГРАДЯТЬ БОЄВІ
СУРМИ І ПОКЛОНЯТЬСЯ ТОБІ
ЗМІТИ КРОВІ ШРАПОРИ -
ЗНАЙ, що вся Українська на-
ція є ВАДЖОМУ ЗМАГАННІ ВІ-
КОНУЮ ТВІЙ ЗАПОВІТ - ЗА-
ПОВІТ СЛАВИ І
ВОЛІ, ЗАНОВІТ
УКРАЇНСЬКОЮ СА-
МОСТІЮ І СО-
БОРОНОЮ ДЕРЖА-
ВИ,
ТАК НАМ, БОЖЕ, ДОПОМО-
ЖИ!

СВЯТО МОГИЛ.

Був старий звичай в Україні, що в часі Великодніх Свят, в часі про-
буження природи до життя, в день
 перемоги сонця та весни над темря-
 вою й зимою, в день перемоги правди
 над брехнею та облудом - український
 народ обходив поминки по поляглих.

По срітковій та українській виз-
вольній війні, коли українська зем-
ля засіялась могилками українських
борців, цей звичай перейшов у тради-
цію. Змінено тільки день обходів,
перенесено його на Зелени Свята. На
ці самі свята, коли вся природа кра-
сується цвітами, новим пульсуючим
життям, символікою якого, хотів ук-
раїнський народ передати незміру-
містю його змагання за здійснення
їого політичних ідеалів - здобуття
самостійності України.

Обходи ці відбуваються дуже вро-
чисто. Українське громадянство дба-
ло про могили борців за волю, вдor-
жуvalо їх в належному культурному
стані та вигляді. На всі місця,
п'ятирірі під час Зелених Свят йшли
процесії, виходили цілі села, свя-
щенники відправили Ланахиди, а народ
віддавав глибоку шану тим, що лягли
в могилах. До найкращих, найсильні-
ших чорнотих належали обходи на моги-
лах Укр. Січових Стрільців на Махів-
ці та на козацькій могилі під Берес-
течком на Волині. Хто з нас там був
- до сьогодні пам'ятає це духове під-
несення в народі. Коли то
з усіх закуїків української землі,
де лише можна було явно визнавати
свою ману до борців та національну
свідомість, дисципліну й організа-
ваність - збиралася український народ
під проводом Церкви, щоб визнавати
тлінні останки цих, що для добра
народу віддали все, що у них було
найкраще - своє життя.

Віддаючи пошану тіям борців,
наш нарів виявляє тим свою духову
нерозрізаність із тими, що відійшли
у вічність, добровільно зрикаючись
життя за країну долю живучих поколінь.
Все, що було в нас найкраще, най-
дорожче - всі найкращі сини України,

її лицарі й оборонці, за покликом
найкращих почувань любові до народа
і самопочуття йшло дуже часто в і
рівні бої й лягало за землю у зем-
ну, і тільки як спомин по нім, як
знамя його змагання виростало з
глини.

Мастак могил, що символізує
відвідне змагання, оформлював про-
гом століть нашу національну душу.
Цілі покоління українського народу
плекалися в цій традиції, базувані
на ній всі свої зусилля, на ній зро-
сталася наша духовна культура, що да-
ла нам цю непереможну силу, яка й
помимо незвичайно непроріжких обста-
нин зберігала нас до сьогодні як на-
цію. Це й становить нашу духову вар-
тість, яка є найсильнішим заборон-
ником всіх занепадів нашої ворогів.
Цьому треба завдячувати, що по ста-
льки невдачах, наш народ, немов і
легендарний Фенікс, повстас знову,
знова готовий на нові, ще більші
пісвячені.

Вітані Нісовик.

ГЕРОЇ.

Небес Вами, що в будь-якій
В Ріднім Краю й на далекій
Перед Вами всі вірні сини,
Що за вічне життя віддали -
Свої голови клонимо нині.

Пісні очі спів'ємо ми,
Вам ногіті, безсмертні герої,
Як Легенда, Геракл Василь,
Мирон Орлик і всім, що змогли
В отвертому з ворогом бою.

На могилах назисник борців,
Що так руто засіялись в потох,
І складем тернові вінці
Прикладем на кров і меці,
Що будемо боротись за волю!

Ви сі впали на шляху однім,
Но дорозі до волі-свободи;
І підідемо ще цальма по нім
Через суди і бої й огни
Аж до сітного дня Перемоги!
Перед духом Петрова, що виав
З рук наймита нового чата,
Перед Вождем Еггенсм, що знову
В Роттердамі проляє свою кров -
І клинемось, що буде відплата!

Викинені з рідної землі, де їх
оруальні стопові червоного сатаніана
не може відступитися ніжка релігійної
маніфестації, а тим більше при ча-
ний вивів національних почувань,
день Зелених Свят загадаймо про ці
незлічими жертви, які віддав укraїн-
ський народ в боротьбі за самостій-
ність, яких тисячі могил на Сибірі
і тисячі росіяні по полях освіль-
ніцьких, майданівських та інших по-
лях б. III. Райху.

Відслідкуймо символічно, де ги
є згуртовані, а де одиниці цей на-
ші помані борців-героїв, мементуці
пим спільні, одні бажання українсь-
кого народу: пілхом героїв до світу
лого, сонячного приїдешнього Укraїн-
ни.

ЛІЦАР ЗБРОЙНОГО ЧИНУ

25. травня 1926 року на вулиці в Парижі мученицькою смертю загинув від руки підісланого людинонависниківською системою агента творець незалежної Української

Держави СИМОН ПЕТЛЮРА. Склонімо голови перед його світлим образом. Доведімо в єдності й згоді до переможного кінця розпочату ним боротьбу.

Симонові Петлюрі судила доля стати в новітній історії нашого народу на перше місце в низці тих людей, які одночасово або й спільно з ним працювали над творенням нашої Держави.

На протязі бурхливого періоду наших визвольних змагань в роках 1917 - 1920 три постаті висуялись по черзі на перше місце. Спочатку то був Михайло Грушевський. Першорядний історик, спокійний, зрівноважений, культурний та громадський діяч, що перед 1917 роком він здобув собі таку популярність і серед своїх і серед чужих, що здавалось він був наче символом нашого відродження. Далі прийшла черга на Володимира Бінченка. Гарячий, бурхливий, але не стійкий, незрівноважений, хоч і обдарований природою не абицькими здібностями, він довго не міг утриматись на першому місці і відступив його Симонові Петлюрі.

Зостався коло керми Симон Петлюра і зостався при ній до останнього дня свого життя. Не освіти Грушевського, без списку Бінченка, але із чимось, чого тим двом бракувало, зостався він вірний Українському Народові в найскрінніші хвили його нерівної боротьби за свою Державність і певно на вікі звіздав в них свою ім'я.

Полтавський селянин в походженні, духовний освітлений, він відріваветься від свого оточення ще інакож іде в український світ. У Львові учиться у вісімнадцятій школі, але більше бере життєвої мудрості від Івана Франка. Пізніше працює як кооператор на Кубані, потім у Києві, як український журналіст, а зокрема і редактор соці-

ялістичної преси. Перед війною і на початку він редактує єдиний на той час український журнал в російській мові "Українська Жизнь" в Москві, а після цього під самим фронтом, що працювати в "Совєт Земств та Городів" як до самого революції.

Був він лідером Франкового типу, людиною "надмірної любові" до України. Людив він український народ не як якусь уроочину ідеї, не як якісь іде-

ал, а таким, який тойнарід є. І не формувати його на свою уподобу, а служити йому - ставив Симон Петлюра своє цілі і то способами зрозумілими національному народові і йому властивими.

Прогідними ідеями для С. Петлюри були заповіти Шевченка, Лесі Українки і Франка. На цих ідеях він виріс і намагався втілити їх в життя. Як Шевченко вірив, що після сльв Гуса мусить прийти діло Жижки, так само вірив Петлюра і намагався стати тим українським Жижком, слова Шевченка та Франка перетворити в діло. Ні Гус ні Жижка не визволили чеського народу, але стали для нього тими дроговказами, по яких він дійшов до свого державного життя.

Симон Петлюра лишив нам по собі науку, і слова, і діла. Майже напередодні своєї смерті, наче і від бащиччини, написав він у друкованому в Парижі журналі "Трибуз" про те, як будеться держава. Зміст приємливий: які справди для сплеменіування народу в державу потрібна кров, то в першу чергу, кров синів того народу. Кількість крові, добровільно відданої синами даного народу за його майданчики, визначається міць і дозрілістю народу до державного життя.

Не звіряча ненависть до дійсних і гаданих ворогів свого народу, а людів і відданість йому до кінця! Дорога, яку показували і якою вели нам народ всі країни люди землі Української від Шевченка і аж до Петлюри - ясна, проста, чесна і вселідьска. І як маємо йти до своєї державності, то знаймо, що всі інші дороги до визволення не дозведуть.

Л. Ч.-О.

ВЕЛИКИЙ БОРЕЦЬ

По програній визвольній війні 1918 - 1920-рр. український народ постав в першу духову й політичну кризу. Україну розділено між чорнівцями та бандитами. Серед знеможеного народу здавалось затрачувалась віра у власні сили. Треба було людини, які б взяли на себе провід, які вказали б йому дальший шлях боротьби. Така людина знайлась. Був же Головний Отаман Симон Петлюра, що не піддався духовій кризі, але на чужині старався планувати стихії та вивести справу на ясний шлях.

Разом із Головним Отаманом працює Й. Полковник Евген Коновалець, помічник і вірний друг Петлюри на протязі цілого визвольної війни. Шляхи їх були відмінні, але цілі однакові. Полковник Евген Коновалець, вояк із крові й кости, взявся з групово старшин взявшись до продовження визвольних змагань збройним чином в нових повоєнних обставинах. Він, як і Петлюра сачив, що кінець першої світової війни був початком другої. І до тієї війни треба було підготовити український народ й тому він взяўся до творення військових кадрів на українських землях. Він покликав до життя Українську Військову Організацію - УВО, зразу на західних областях України, а згодом разом з Петлюрою поклав триквілі підвальні такій же праці і на СУЗ. Але цю працю перевело замордовання Головного Отамана в Парижі 25. травня 1926 року.

Вся праця над визволенням України спала на полк. Евгена Коновалця самого. І це завдання він взяв на себе свідомо і в повній відповідальності. Обеднав політичний і військовий провід у своїх руках.

Полковник Евген Коновалець розумів, що форма української збройної боротьби залихатиме від догідних політичних умовин. Він був добрий тактиком і уникав сліпого доктринерства, то що тільки була держава, а засобом до її освітлення - революція. Націоналізм був для нього не скомплексованими параграфами доктриною, але світоглядом, який мав

формітати націю й приготувати її до остаточного збройного зітву. Коли він побачив, що збройна боротьба дрібних розмірів не доведе до остаточної цілі, і що в повоєнній Європі обстановки не вказували на те, що війна скоро настуਪить, він рішив перевести боротьбу в політичну площину, тобто перетворити УВО в широку, своїм засягом революційно-політичну організацію. Підготовка праці велася довго й послідовно а в своєму висліді вона дала створення українського націоналістичного руху.

Коновалець створив ідеольгію українського всеодіємащого націоналізму і протиставив його чужим тоталітаризмам. Націоналістична ідеольгія знайшла дуже скоро підтримання по всіх українських землях. Всіди новостали визви націоналістичного руху, а рух цілості своїми впливами паралізував поширення відорог на землях України. Націоналістична ідеольгія на-

чала сотні, тисячі, а згодом міліони людей думати по націоналістичному, орентуватись на власні сили, думати в одному напрямі, думати так, як називали інтереси нації, та підпорядковуватись одному проводові.

Наслідком чину Коновалця є те, що сьогодні українське громадянство має відмінне духове й політичне наставлення. Відміни Коновалця й націоналізму росли не роками й місяцями, а дніми й годинами. Український народ відчував, що наближається річальна година. Відчуваючи і знав де ворог. Він старався спарапіхувати роботу, гледячи відсунуті від неї Коновалця, він робив все, щоб лише унеможливити працю Всідя й духового Провідника українського народу, щоб примусити його до капітуляції.

В повному розгарі праці, на передодні другої світової війни, що вже показувалася зза горизонту, смерть вирвала його в нашіх рідів так, як свого часу Петлюру. Було відомо, що Коновалець, а з ним і українська нація все будуть по стороні тих, які будуть проти Москви. Біль під Мотовилівськом доказав, що Коновалець ворог Москви до смерті. Москвський агент убив його бомбою в Роттердамі дні 25. травня 1938 року в 12-му річниці смерті Симона Петлюри.

Коновалець підготував український народ до війни. До війни був готовий весь світ. Народ чекали нагазу виступити до бору за свою волю. Він вів від ворожої бомбою, як перший вояк другої світової війни, другої української визвольної війни. Він загинув в останній стадії підготовки переходу української нації в мирний стан війни, який тривав до сьогодні.

Чин Полковника Евгена Коновалця знайшов відгомін серед міліонів з вірністю його ідеям найкращі сини українського народу привлечати їх сьогодні своєю кровлю та рівним життям на широких просторах України.

П.Д.

XІБ ГОДІ! Переселенці?

"Коли б я мав змогу, я усіх іх послав би туди, звідкільки вони походять". Правдоподібно три із чотирьох запитаних в цій справі осіб в цій державі відповіли б в такий спосіб на запит, як розвізати проблему переселенців.

І цікава річ: дев'ятнадцять літень на сто із цих переселенців хотіли зробити власне їх саме: повернутися до дому, до своїх хат, побачити своїх приятелів та своїх.

Таким вступом напередежує майор Т. Бемін, посол до парламенту та член парламентарної комісії для ступіння справ переселенців своєї дуже цікаву та гуманну статтю про переселенців в дуже популярному англійському журналі "Еврібодіс" із 17 травня ц.р. Ця стаття, з огляду на її інформаційний матеріал та дуже гуманний підхід до проблеми переселенців, даде в цілості в перекладі нашим читачам.

"Після цього вступу, автор пише: "Чому вони не вітаються туди, звідкільки походять?" - питав багато людей.

Провівши още п'ять тижнів у Німеччині та Австрії, як член дослідного комітету назначеного урядом, щоб простудівати проблему переселенців, дозволив мені вам це пояснити.

Поміршо: Хто є ці переселенці та скільки їх?

Більш сім і пів міл. осіб із сорока чотирьох різних націй репатріовано в Німеччину та Австрію від 1945 року. Було це наслідком тяжкої і дрігничної зорганізованої праці організації УНРРА та британської, американської та французької влад. Кожний переселенець, що хотів повернутися, одержував всіку можливу поміч та заохочення. Вислід реєстрації є позитивним доказом, що репатріації не ставлено ніяких труднощів чи перешкод.

Я особисто дійшов до переконання, що й коли будуть тут якінебудь перешкоди півернутися, то вони будуть спричинені завеликим числом людей, що хотіли повернутися. Але не дивлячись на це, що численні поляки й деякі вгославини постійно зголошуються до повороту, загальна можливість скласти, що більшість цих, що залишаються, ледви чи взагалі колибудь повернуться.

Таких є багато тисяч. В самій Австрії, крім російської зони, є більше 155.000 переселенців. В це число входить: 65.000 у британській зоні а в цьому числі 28.000 вгославян, 7.000 мадрів, 7.000 поляків та 5.000 українців.

В Німеччині, крім російської зони, залишається 680.000, в тому числі 28.000 поляків, 45.000 латишів, 24.000 литовців та 13.000 естонців та 10.000 вгославян. І також поважне, що до цього часу неустановлене число українців.

В Італії, якої я не відвідував, є близько 150.000 переселенців, з чого 35.000 вгославян.

Всі ці числа не обійтися 174.000 хідів черезражні польських громадян, в Австрії та в Німеччині. Може всі ці хіди є під впливом сіоністичної пропаганди і уважають Палестину одиничним місцем, де могли б сісти.

Залишаючи на борці проблему жінок, знайдемо, що в Німеччині та Австрії є понад 650.000 переселенців.

Росіяни кажуть, що вони репатріювали 233.000 осіб неокресленої національності з їхньої зони в Австрії. Я не міг отримати відповідних чисел із російської зони з Німеччини. Отож подані мною цифри не відповідають чиселам із російської зони в Німеччині.

Переселенці із російської зони були у великій скількості без сумніву "схоплені" швидкими російськими поступом в Німеччині та Австрії 1945 р. Що з ними сталося - можна тільки додумуватися.

В дійсності росіяне не призначають факт, що такі люди існують і тим самим додгаються, щоб не дати їм ніякої міжнародної помочі у формі приютів, харчування та одягу і нічного дають їм вимікм інші не повинні бути їм дано.

"Совет Нів" із 20 березня 1947 називає табори переселенців "приїжджими націсів, воєнних злочинців і авантюристів". Багато із переселенців - які "Совет Нів" - є досвідченими волощами, або зрадниками їх власної батьківщини і додгають що повинні прийти кінець цілій інституції таборів переселенців.

Припустим, що ми відішлемо всіх цих людей до дому згідно із російським заданням. Що з ними тоді станеться?

Я переконаний, що деякі з них будуть депортовані до російських та борів примусової праці. Деяким, правдоподібно, буде дозволено жити на волі, але вони житимуть під постійним страхом, що хтось застукає до їхніх дверей в першій годині вночі і після цього приде увізення, або і те що є гірше, без суду.

Хіто із них не житиме життям вільних людей, кому вони не упокоїться перед комуністичним режимом, що є накиняний іхнім краєм.

Не думаю, щоб я в цьому перебильшував. Загально відомо, що від часів російської революції кожий, що в Советах осмілівся критикувати комуністів може сподіватися за те довгих років примусових робіт на Сибір, або "ліквідації" з рук НКВД.

Офіційний американський документ, виданий бібліотекою Конгресу 1946 р. п.з. "Комунізм в акції" наводить сатато згадок що до скільких советських громадян, що виконують примусову працю в концентраційних таборах. Припускається, що це число виносить майже 10 міліонів.

Поверх 150 тисяч балтів депортовані росіянами протягом війни із Латвією, Литвою та Естонією на примусові роботи в Сибір.

Вони не повернуться до дому. Більше мільйона поляків депортовано зі скілької Польщі після російсько-гівзловлення" в 1939 році часідом пакту Рісентрон-Молотов.

Мої власні дослідження показують, що місця відомі звідки вони приїхали до місць народження, але вони не відповідають на це.

Російські нації повені використовувати уратувані між двома війнами спричинили депортациі фантастичної скількості антикомуністів.

Сьогодні в Україні маршал Сталін викорінює добре зорганізовану і добре зброяну сепаратистичну повстанську армію.

Ці факти, без сумніву налаштували ваги цьому всьому, що я сказав. Ці переселенці є горожанами країв під російським чоботом, країв, в яких свобода від страху, свобода слова і свободи релігії є життєм сподядами минулого, або візією майбутнього.

Таким чином, щоби не піддатися чужій комуністичній диктатурі, цих 650.000 душ стоять в обличчі негев-

ся найбільші труднощі. Розіграні міжнародні проблеми, установлення якогось задовільного правопорядку в Європі та східній Азії, вимагає прихильного становища найсильніших з посередників і заангажованих держав. Маччі підтримає й зрозуміння у Британії, З'єднані держави зуститься з найбільшим опорним й національним становищем Москви. Справа є досить проста.

Ми, українці, викрайше знаємо, що звідкілька вітер вісті куди Москва піде. І цього тут повторювати не будемо. Але мусимо ствердити, що московські повоєнні сподіванки відносно З'єднаних Держав /і в звязку з цим з новим укладом міжнародних сил/, не зліснілися. А чому? Во-Москва розраховувала на слідчі моменти:

1. швидке відкликання амер. сил після закінчення війни в дії "во світі";

2. поворот З'єднаних Держав на стару політику катівської ізоляції, /також катів з країн.../;

3. внутрішній економічну кризу, обниження життєвого рівня, масове безробіття і колотинча, як це було у З'єднаних Державах після першої світової війни, а оскільки діло про міжнародні вносини, то тут Москва сподівалася, що її вдасться сторонити англо-американську дружбу і наслідком того успішно "тигатися" з осмітненом Вел. Британією та гегемонією над розсіяною Европою та східною Азією. Але - масливо - так не сталося. До цього всього доходить ще один дуже корисний момент.

На сьогодні американська адміністрація /уряд/ все цілком добре зорганізувала в становленні її намірів Москви і - примирається з відповідніми кроками. В першій мірі американські міжнародні сили стоять на замітках проти всіх /наслідком/ війни територіях, розташовані "на всіх випадках" оборонно-військові ковітряно-морські бази /Алжира, Задорнів/ та значні морські силами Середземного моря.

Окрім того, для відхилення Вел. Британії, передстоїть на себе обов'яз-

СВІТ В МАТНІ

Від Вашингтоном сонце сходить...

Відносно не так давно, бо ще на початку цього століття З'єднані Держави Північної Америки переживали доволі спільні процеси внутрішньої колонізації.

Величезні простори внутрішніх державах лежали під контролем обологою, або в деяких місцях були дуже рідко заселені численними фармерами, мисливцями, пошукувачами золотих жил-та пригод.

Тільки досить вузький пояс східного /атлантического/ побережжя окраїні Великих Озер, Пенсильванії, а на західних берегах Каліфорнії, нагадували розкиданими густотою населення країни Європи.

Тому й не диво, що ані американський нарід, ані американський уряд не хотіли ніяк відстути від засади займатися виключно своїми внутрішніми, хатними справами.

Помимо участі в першій світовій війні, З'єднані Держави утримали на якийсь час цю засаду. Одразу ж після підписання Версальського трактату, американці відішли до своїх берегів. Створена президентом Вільсоном Ліга Націй ніколи не бачила на своїх західних державах війнами сусільництва між великими війнами, але відмінно зберігали її засади в Іспанії та Італії.

Але закінчення внутрішньої колонізації, сментування її остаточно оформлення американського народу, времін вибух другої світової війни, в якій американські інтереси були безпосередньо заангажовані, привели зревідувати її змінити попереднє ізоляціоністичне становище відносно решти світу.

Обективно можна від тенер ствердити, що З'єднані Держави добре визважалися зі завданням, яке взяли на

ХТО ТАКІ ПЕРЕСЕЛЕНЦІ?
/Продовження із попередньої сторінки/

ного: чи дістануть вони опіку в цих країнах, де чоловікі й жінки можуть називати своє життя своїм власним життям, безпечним від страху тайної поліції?

Де звітній богословіяли люди, такі самі як ви і я.

Хлібороді разом із лікарями, правники із моржами, сестри-халібниці з кущами, лісові хахіві з фабричними робітниками, стельмахами, мулярі, малярі з будівними відмаками польської армії та королівської югославської армії, що були захищені в німецький полон на початку війни.

І просить вони тільки одного: дати їм спроможність розпочати нове життя і колицько треба, навчитися нового фаху.

50.000 переселенців уже йде до Франції, а 20.000 до Бельгії. Бразилія забирає тисячу, як перший транспорт, а інші держави виявляють щораз більше зацікавлення цими справами.

Справа розселення поза межами Австрії та Німеччини передбачає право подібно в руки IPO, що була уstanовлена союзом Освідчених Народів у січні 1946 року і тепер є в кінцевій фазі своєї організації.

Французи й бельгійці поспішилися перед народами й тим самим захопили увесь найкращий елемент.

Між переселенцями є багато сиріт, якім дали "згубленіх" дітей. Багато з них не знаєть звідкілля вони взялися, ані як вони туди дісталися. Іхня справа є справді сумного.

УНРРА й інші добродійні організації, як пр. Червоний Хрест, зробили все можливе, щоб злучити родини, але ще тише чекають опіки.

Делікатна дитина, що не відзнала родинного життя, виросте на нормальну людину й помимо певної опіки та добродійності УНРРА - невідімної відніння виховання та твердість таборового життя впливати на цих дітей і німати їх молоденцікі істоти. Справа їхньої майбутності - ключі голосно дамагаючись енергійно, добродійної міжнародної акції!

Природний страх перед безробіттям оснований на міжвоєнному досвіді остерігає нас перед приниманням заходів робітників.

Труднощі мови є часто перебільшені, коли взяти під увагу, що нир. всі хлібороди розуміться дуже доб-

ре, коли вони беруться за працю у сільському господарстві. Але при такій роботі, як кваліфікована праця вуглема на землю, мовна проблема є поважна.

Помешкання є поважною проблемою, адже є надія, що буде успішно розвязана. Уряд нам заявляє: «є багато більше запотребування до праці, чим чоловіків й жінок для її виконання і що буде більша недостача робочих рук, як тільки прийдуть паливні засоби та сировітка».

Сер Страфорд Кріпс мав висловитися, що недостача робочих рук сягає трьох четвертей мільйона і що в цій справі він «не може не підкреслити погану ситуацію».

Видобуття вугілля, сільське господарство, текстильний промисл, вовняний та бавовняний промисл, всі вони потребують дуже рук до праці.

П. Ісаакс сказав нам, що він вже проектує спровадження 4.000 переселенців кожного тижня до Великої Британії і що він сподівається, піднести це число перед кінцем цього місяця, однаке подробиці цього плану мені незнані. На випадок приїзду чужих робітників нам обіцяють, що від повідіні забезпечення робітничих прав будуть зроблені для наших власних громадян.

Заджані переговори із Професійним Спілком приводять вже від якоїсь часу. Ми, британці, не покидаємо своїх приятелів.

Протягом цілих віків політичні емігранти, жертви релігійних та расових переслідувань знаходили пристань на тих островах.

І тільки комуністи, що свою незначну скількість надроблять гласом, називають кожного переселенця "фашистом" або "реакціонером".

Коли ці переселенці прийдуть сюди, я є переконаний, що британці взагалі, а Проф-спілки /"Трейд-айн-он-ї/ зокрема гідно їх приступати і дадуть їм усія можливості чесно працювати та чесно заробляти.

В Цей момент британці платять величезні податки на удержання переселенців в нашій безробітній стані. Але ми потріскуємо їхній праці тут, а в другому відношенні вони хочуть працювати.

Без сумніву всі привітають цей позитивний почин Робітничого Уряду для розв'язання цієї проблеми й дадуть йому підтрімку та можливу допомогу в їхньому пілнуванні в цій справі.

Важки забезпечення деяких маліх і слабих держав на Близькому Сході, а то "перед агресивністю зовнішньої тоталітарної потуги", як сказав державний секретар Ачесон.

Наслідком цієї політики є ділене по оде тепер 100 мільйонів фунтів по землі Греції та Туреччині, а все єдино про подібну громаду в дорадчо-військову допомогу Нерсі та Кореї.

Але це не все. Кілька місяців тому розпочалася в З'єднаних Державах "чистка" державного апарату із усією комуністичною та комунізмівською навколо, що як сім'які гади, повлазили всіде до тільких могли принести власній же батьківщині яку не буде школу.

Отож не подійне /внутріннє/ зовнішнє/ й доволі виразно спреквоване становище відносно Москви в ці прирадах "співробітників" комуністів, потягло за собою цікаві, далі косяглі й дуже корисні наслідки.

Американська демократія /включно з британською/ побудувала трьох ненавісних і таємничих націо-фашистських і тоталітарних наспасників, але на дорозі до заведення демократичного ладу на світі стоїть інший комуністичний тоталітаризм - Москва. І тут наявіть при невідкладному розумуванні, кожий майже американець побачив, що комунізм Москви не подороже англо-американським демо-кратам! Доволі апатичне /наслідком війни/ громадянство Америки швидко отримало 18 недавніх великих "спільнот": "Спільний демократичний фронт", "демократичні держави" і т.д. Це були ще й корисні гасла в часі війни, що окреслювали так сказати спільність інтересів Альянтів в боротьбі і викатували від мініністів /призначених по відомостям/ до ЗША і В. Британії /їхній ідеології/ від ворогів.

Тепер американці вже не вважають комуністичну Москву її "демократією" і - як видно з їхньої преси та прийдом урядових і приватних заяв, називають речі по імені, нир. Червона диктатура, комуністичний тоталітаризм і т. ін. До речі буде додати,

"УКРАЇНСЬКА ДУМКА"

ПОТРІБНА ПУБЛІКАЦІЯ.

Від січня 1947 року Центральне Українське Допомігове Бюро в Лондоні почало видавати в англійській мові журнал присвячений проблемі переселенців, а особливо справам українських переселенців.

Досі вийшли чотири числа, в цьому одне подійне.

Подібні справи, що торкаються проблеми переселенців як цілості, видавництво зібрало сагато матеріалів про життя українських переселенців, під черкуючи в ньому всі позитивні риси в праці наших переселенців, в їхньому житті та здібності організовувати життя в таких тяжких умовах, в яких їм жити приходиться.

Вміщений на по тему матеріал промовляє до чужини за українськими переселенцями якнайкраще, і чужинець, що читатиме цей журнал /а для нього він призначений/ виробить собі про український гарне поняття.

Він теж є раз довідається в упорядкований спосіб про всі ці причини, чому український переселенець не може віртати.

Серед цього цікавого є корисно го матеріалу стаття про одиного українського греко-католицького єпископа Екса. І. Бучка, своїм гарним підходом до осої та діяльності Владики, як також інформаціями для чужинців - займає окреме місце.

Видавництво, якого назває "Рефдхі" - Переселенець - потрібне і на часі.

Тоді, коли не маємо можливості в іншій спосіб говорити широкому загалові чужинців про наші справи, про дійсний стан та труднощі життя наших переселенчих мас в Західній Європі - журнал добрє виконав свою роль.

Нашим членам, що мають своїх знайомих серед британців, а хотіли їх познакомити з українством більше, поручаємо цей журнал в перекладні, що він багато зробить для освідомлення чужинців в українських справах.

B.

ЖЕРТВУЙТЕ НА "УКР. ДІМ".

насе "прозрівати": Цей добродій на сторінках османського числа "Рідерс Дайджест" /травень 1947/ приєднано сповідається і кається з того що в 1919 році, будучи членом військової комісії амер. парламенту, зробив усе потрібне, щоб обезбройти свою батьківщину - Земліні Держави і тим самим виставив її на смертельну небезпеку агресивної війни. Признає сам, що йому треба було 27 років часу і страхіть другого світової війни, щоб зрозуміти сьогоднішню ситуацію. Накликає до уваги залину про загальну військову повинність, заохочує ще більше зброяруватися і бути готовим, бо хотіть не каже в ким і коли прийдеться "таягатися", то все х таки з вродженім темпераментом накликає до воєнного по-готівля.

Цікаво є приємно ствердити, що цей розділ американського громадянства швидко й успішно сприймає по-дібне явище в інших державах. Ось наприклад Французький уряд програв п'ять комуністичних міністрів, що користають зі своєї становиці не допускали до ніякого "зв'язання" кінців з кінцями". Наслідком цієї чистки були прекрасні. Кілька десетків годин пізніше Франція отримала позику /понад 60 мільйонів фунтів/ з міжнародного фонду, яким керує якраз американський уряд.

Інакше ж, світ виразно розділяється на два табори: англо-американський, демократично-капіталістичний і - другий: московський - комуністично-тоталітарний.

Третіого табору, третьої сили, як наразі немає і не видно.

З того що ми бачимо і чуємо, цей розділ і - наслідком його - заекларування своєї належності "сіди Микита" їх туди Микита" поступає швидко і справно.

І хотіть не входити в сферу процесу, можемо вже съодгодні сміло сказати, що закінчення процесу "ота боржання" двох величезних потуг, може /ї підпевно/ принесе цікаві, атомові "міражі".

Михайло ПОПОВИЧ-ЯСАТ.

УКРАЇНЦІ З ІТАЛІЇ ДО ВЕЛ. БРИТАНІї.

Під таким заголовком "Ди Таймс" із 24 травня ц.р. в кореспонденції своєго дипломатичного кореспондента пише:

"Більш 8 тисяч чоловік із бувшої 1-ої Української Дивізії в німецькій армії, що перебувають як полонені в таборі в Ріміні /Півн. Італія/ перевозяться сиди - працодавці для хліборобських та інших робіт.

Згідно із вступними розслідами ці люди походять із Західної України / автор вживав терміну "Польської України" / і були набирані всячими способами в німецькі армії.

Советський Союз міг би вважати їх за советських громадян і тим самим підлагати їх репатріації. Але В. Британія й Зединені держави є готові відслати назад тільки цих, що були советськими громадянами на 1 вересня 1939 року, тобто перед тим, як со- ветські війська увійшли до східної Польщі.

Після приїзду до Британії ці люди будуть піддані розслідуванню чи котрим з них був дійсно по советській стороні кордону.

В цей момент вони є "неокресленого" громадянства. Цих людей перевозять з Італії із цих самих причин, що і дванадцять тисяч богослов'янських полонених, яких недавно перенесено до Німеччини: в іншому случаю вони були об'єктами дії італійського уряду з моментом віїзду албанських частин після ратифікування італійсько-гірського договору.

Бригадир Філіп Маклін, посол до парламенту, що недаремно був в Італії у справі перенесення богослов'ян приступив тепер до ширмою праці і в тій справі.

Він іде до Німеччини й Австрії за тиждень, щоб побачити, що можна зробити для всіх переселенців - полонених, що мають горожанство, якого не буде з албанією, або переселенців /Д.П./ у британських зонах.

Цього осідок буде на початку в Кляйнфурті.

Половина його штабу перевозиться провірку перенесених там богослов'ян, друга ж половина, є ще в Італії, але безадором поїде на північ.

Таку саму відомість у цій справі повістив рівнох "Манчестер Гардіан" та інші тутешні газети.

Пишучи про цю справу лондонський "Дзенік Польські і Дзенік Колоніка" подає, що члени Української Дивізії "нібито мали одноголосно подаватись за поляків".

Думаємо, що це є довільне припущення редактора "Дзеніка". Вони певно подавались за польськими горожанами, що й відповідало фактичному станові і тому не розуміємо інтенції "Дзеніка", коли він пише так неясно в цій справі.

ЧЕРВОНИЙ ЧАД.

Тразневе число американського журналу "Рідерс Дайджест" містить

нікаву статтю п.н. "Правда про 14 міліонів рабів у Советській Росії". О це короткий уривок з книги написаної Д. Даліном і Б. Ніколаєвським, що має незадором вийти друком в по-важній науковій інституції З'єднаних Держав "Більшінвест" Прес.

Судячи по винятках, книжка буде цікава, початувача і - єдина, правдоно-дібно в своїх родах.

Автори задали собі наскільки труд зібрати, дослідити і подати цілому світу до відома жахливі факти про нелюдську долю кільканадцяти міліонів громадян Советського "рай", яких большевицько-комуністична диктатура "в ім'я пролетарської справедливості" засудила на повільні конання в умо-вах гірших від усіх середньовічно-ї категорії.

Ось ю в цій книжці читаемо: "Одним з найбільш жахливих та від-важливих явищ модерних часів є відро-дження людського робства в Советській Росії".

"Стали ... поневолили своїх власників співборжан, як рівнох на - роди інших наїві на склад незанану передмістя в історії".

Тепер є приналежні 14 міліонів рабів, що творять в Советському Со-юзі імперії примусової роботи".

"Ці раби є для Советів безком-товні. Міністерство Внутрішніх Справ /давніше НКВД/, але раніше Чека/ через своїх агентів ловить їх прямо на вулиці, або витягає серед ночі з ліжка".

"Ці 14 міліонів рабів є го-ловним чинником "первої соціалістичної" держави.

Білька школа, що цікава книжка вийде друком щойно тепер. О-це вже 2nd років від часу, коли наш, український народ заповів стражданням своїх наївіших синів та дочок категорії червоній Большевіз. І обек-тивно треба признати, що "собака не гавкнула" серед культурного й циві-лізованого світу прате, як на "ума сливив" большевицько-червоний "рай". Як було нам мерзенно, коли від видатних представників Західного світу доведилось чути про "рівні права усіх громадян СССР", про "демократичний устрій великого союзника", "ро-бітничо-селянський рай" і тим покіні облудні й забрехані нісенітниці. Соромно нам було за тих представників християнського й західного світу.

Ми ніколи не тратили віри в отверзенням людей доброї волі. І наша добра віра нас не завела. Хоті- пізно що отверзення приходить, то при умовах, коли Большевіз "настуває на хвіст" решті світу, будь-що-будь певний позитивний посту. є.

Кривих жертв в міліонах, що їх стратили наш народ в боротьбі із червоним окупантів ніяка лідська сила нам не винагородить. Але інше страдання не буде даремне. Господь Бог їх пригорне до себе, як мучеників-християн, а український народ ніколи їх не забуде - як найкращих споведів себе.

П.Я.

DIAVLE RÓZBANKI.

Неоднократно ми радили нашим людям - у виду недостачі крамного виходу із ситуації - записувати до ШКПР, передбачуючи недобре наслід-ки відмови, та висловлювали побо-вання, що ці наслідки можуть торкну-тися в першу чергу, по старій тра-диції - українців.

Що побоївания наші були оправда-ні, свідчить лист від одного із на-ших воїнів, що був депортован в перши транспортом до Німеччини.

Поправляючи тільки мовні похибки в листі, ми даемо його повний текст нашим читачам. Оригінал цього листа є у нас, а прізвище автора із зрозу-міліх причин не подаємо.

Ось і лист:

"Шиши до Вас кілька слів, та дуже я Вас прослібі, чи не могли б Ви мені в дечому порадити або помогти мені.

Був я у другому Корпусі від дня 26.2.1942 року до дня 11.3.1947 року. Я не записався до ШКПР і мене вивезли до Німеччини. Я ані слова не вмів говорити по німецькі. Нам дали цивільне убраних я по 400 марок і за ці гроші можна купити 3 пачки папіросів. Все від нас відібрали, оставили нас один парі білля, не дали якого одного покривали /коць/, а тепер маємо щітку на роботу за 5 ма-

рок денію, а за це можна купити ... і папірос. Дорогі мої. Мав я готову візу до Аргентини і я заплатив гроші на пашпорт, але нічого з того не маю і я думаю, що моя хиття замарноване і таке сезнадійно.

І так я в німецькій доробився по п'яти літах війни, що я мужу про-сити хліба у німці. Не знаю, що маю робити. Німці бачили мої воєнні від-значення, хрест за Монте-Касіно й хотіли мене забрати, та я вті в іншій місці, що мене не знайшли. Не знаю, що мені робити, з голоду не можу видерхати, а нігде не маю права мене приняти.

Дуже Вас прошу порадьте мені, що мені робити. Листи до мене прому писати на адресу одного нашого доб-рого чоловіка, який іх мені передасть /Його адреса на копіорті/.

Бувайте здорові, не забувайте за мене, прому мені відписати.

Мене вивезли до Німеччини 11.3.1947.

Я був капралем-механіком поїз-довим, пересував а цілу італійську

війну і був я ранений 1939 року.

Бувайте здорові.

...../Підпис.

Може цей лист зверне на краму

С ПРАВИ УКРАЇНСЬКОЇ
ГР.-КАТ. ПАРОХІЇ

У звязку із приїздом до Вел. Британії українців греко-католицько-го віроістовідання вирішила потреба забезпечення їм духовно-моральної опіки.

Українських воїнів обслугову-віть гр.-кат. військові капелані, а цивільне українське греко-католицьке населення о. декан Йосафат Жан з номінації Іх Єкії. еп. і. Бучка в Римі.

З огляду на велику скількість греко-католиків у Вел. Британії, що є розсипані по всій країні, праця греко-католицького душпастирства буде дослівно тяжка, а у звязку з цим виро-стять потреби парохії.

Тому, що при церкві Св. Теодора Кантеберійського в Лондоні повс-тає Греко-католицька Церковна Рада, якої завданням є організувати релі-гігієнічні серед греко-католиків у Вел. Британії та подібні відпо-відні місця, де моглиби відбуватись наші українські Богослужіння. Для виконання цього завдання є потрібні фонди, що ними моглиб розпоряджати ця Рада.

Багато нашим людям напевно неві-домо, що умовини існування католицьких церков в Західній Європі є від-мінні від умовин, в яких жила й роз-вивалася греко-католицька церква у західній Україні.

Там на основі конкордату була призначана католицькі Церкви автономії, вона мала у своїх розпорядимо-сті ерекціональні грунти, священики за ведення книг цивільного ста-ти/мерікальних/ одержували від держави повну плату, одержували від шкіл, де вона була обовязко-вим предметом.

Тут у Вел. Британії справа Церкви є справою приватною, є справою соєвісті самої людини, думі коїного вірного і тому ми, греко-католики, з огляду на змінені обставини муси-мо до них пристосуватись та взяти на себе обовязок удержувати свою Церкву, покривати всі видатки звя-зані з пострадами парохії.

Загальний збор Української Гр. Кат. Громади в Лондоні ухвалив мі-німальну вкладку від вірних на пот-реби церкви у висоті 1 милінг в мі-сіль від особи.

Звертаємось із зазивом до всіх греко-католиків у Вел. Британії прислати свої заявки в цілі реестрації та членські вкладки, бо потреби є обовязки парохії велики.

Українська Греко-католиць-ка Рада в Лондоні.

Адреса Церковної Ради:

UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC COUNCIL,
49, Linden Gardens, London, W.2.

Журнал СУБ

Комунікат 4.8.

Справа адрес: Військові частини, в яких було по кількох наших воїнів давало нам змогу висилати ім "Укр. Думку" на руки музів довірія. Тепер відішли розважуватись й воїни розходяться поодиноко на місця праці. Тому в дальньому часопис будемо висила-ти індивідуально на сажання членів. Просимо подавати адреси, бо це вмож-ливить точну висилку часопису.

При цьому пригадуємо обовязок плаченища за часопис. Ціна одного прімірника висить в 6 пенні, на рік 12 мил. Така є мінімальна ціна видав-ня кожного числа. Її коли ці комта не будуть покриті читачами, організація СУБ буде нарахена на страту. Просимо прислати точно гроші за часопис.

Жертви на УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ. Не засу-вати, що протягом 1947 року кожний член СУБ обовязани виплатити 3 фунти на Укр. Дім. Не гайтесь з висилкою грошей на цю ціль, що довг був як-пайскорше сильніший.

У ПРАВА СУБ

"УКРАЇНСЬКА ДУМКА", Вілетень "Consu Українців у Вел. Британії". Виходить що два тижні. Видає СУБ. Редактор Колегія.

"UKRAINIAN THOUGHT" A Bulletin of the Association of Ukrainians in Gt. Britain. Published fortnightly by the Association of Ukrainians in Gt. Britain, 49, Linden Gardens, London, W.2. for its MEMBERS ONLY.

"СОЮЗ УКРАЇНІВ У ВЕЛ. БРИТАНІї"
Лондон.

ДО ВП. ЧЛЕНІВ СУБ ТА ЧИТАЧІВ "УКРАЇНСЬКОУ ДУМКИ".

Тому, що число членів СУБ з ~~ко~~ ^{кожним} днем зростає, а також тому, що іхні адреси дуже часто змінюються, Управа СУБ є змушені змінити дотеперішню систему висилки брлетину "Українська Думка".

До цього часу ми висилали "Українську Думку" в багатьох случаях на адресу одного члена, який з черги доручував її своїм другам, з якими він перебуває. В такий же спосіб ми висилаємо й це число, але вже слідуюче /9-те/ число будемо висилати поодиноко і то лише тим членам й передплатникам, які собі цього бажають.

Хто у майбутньому хоче отримувати "Українську Думку", мусить виповнити один примірник нище вміщеної анкети та переслати його на адресу СУБ.

Якщо такої анкети не отримаємо, часопису висилати не будемо.

При цій нагоді пригадуємо про обовязок платити належність за "Українську Думку" у висоті 6 пенсів за штуку. Було вказано платити належність згори: 3 шил. на три місяці, 6 шилінгів на пів року, або 12 шилінгів на рік.

Піддергуйте одинокий український часопис на терені Вел. Британії! Причиніться до його розвитку, щоб він в короткому часі міг з'являтися якнайчастіше та якнайкращий змістом й Формою, а тим самим заспокоїв потреби Українського Громадянства на терені Вел. Британії. Це можна сягнути лише тоді, коли видавництво буде матеріально забезпечене.

Допоможіть Управі СУБ в цій праці! Це ж Вам обовязок!

Управа СУБ.

Тут просимо віддати.

Анкета.

Прощу висилати мені на нище подану адресу примірників "Української Думки". На передплату висилаю Належність за часопис зобовязуюсь вплатити при найближчій нагоді. /Непотрібне просимо скреслити./ Про зміну моєї адреси буду точно повідомляти.

Мое ім'я та прізвище: /Просимо писати латиною/

Моя адреса.....

Просимо писати друкованими лат. буквами/

Дата.....

Підпис.....

Тут просимо віддати. Другу анкету просимо передати іншим.

Анкета.

Прощу висилати мені на нище подану адресу примірників "УКР. Думки". На передплату висилаю Належність за часопис зобовязуюсь вплатити при найближчій нагоді. /Непотрібне просимо скреслити./ Про зміну моєї адреси буду точно повідомляти.

Мое ім'я та прізвище.....

Просимо писати латинськими/польськими/буквами

Моя адреса :

Просимо писати друкованими буквами по англійськи

Дата.....

Підпис.....